

คำวินิจฉัยของ นายศักดิ์ เตชะชาญ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๕๗/๒๕๕๕

วันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๕

เรื่อง ศาลแพ่งกรุงเทพใต้ส่งคำโต้แย้งของจำเลยที่ ๕ ในคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ๑๓๒๗๒/๒๕๕๒
ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔

ศาลแพ่งกรุงเทพใต้ส่งคำโต้แย้งของจำเลยที่ ๕ (นายอนันต์ งามวุฒิมังค์) ในคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ๑๓๒๗๒/๒๕๕๒ ซึ่งบริษัทเงินทุน ธนชาติ จำกัด (มหาชน) เป็นโจทก์ฟ้องบริษัท สันติภาพ (ฮั่วเพ็ง ๑๕๕๘) จำกัด กับพวก จำเลย ในความผิดฐานผิดสัญญากู้เงิน ตั๋วสัญญาใช้เงิน และค้ำประกันสรุปได้ว่า จำเลยที่ ๕ ซึ่งเป็นผู้ร้องรวมทั้งจำเลยอื่นๆ เป็นผู้ค้ำประกันการออกตั๋วสัญญาใช้เงินของบริษัท สันติภาพ (ฮั่วเพ็ง ๑๕๕๘) จำกัด จำเลยที่ ๑ ให้แก่บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ คาเธ่ย์ ไลน์แนนซ์ จำกัด (มหาชน) ต่อมาบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ คาเธ่ย์ ไลน์แนนซ์ จำกัด (มหาชน) โดยองค์การเพื่อการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน ได้ตกลงจำหน่ายสินเชื่อและทำสัญญาขายตราสารหนี้อื่นๆ และสิทธิเรียกร้องให้แก่โจทก์ โจทก์จึงได้รับโอนสิทธิเรียกร้องดังกล่าวและได้มาซึ่งสิทธิในสินทรัพย์รวมทั้งสิทธิเรียกร้องต่างๆ ในมูลหนี้ของบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ คาเธ่ย์ ๑ ที่มีอยู่เหนือจำเลยทั้งหมด ตามพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๒๗ และพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓๐ ทวิ

บริษัทบริหารสินทรัพย์ เอ็น เอฟ เอส จำกัด ได้ยื่นคำร้องต่อศาลแพ่งกรุงเทพใต้ ขอสวมสิทธิเป็นโจทก์แทนโจทก์เดิม โดยระบุว่า เมื่อวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๕๕ บริษัทบริหารสินทรัพย์ เอ็น เอฟ เอส จำกัด ได้ทำสัญญารับโอนสิทธิเรียกร้องของหนี้เงินกู้และหลักประกัน ซึ่งเป็นสิทธิเรียกร้องคุณภาพจากบริษัทเงินทุน ธนชาติ จำกัด (มหาชน) รวมทั้งหนี้ของลูกหนี้ในคดีนี้ด้วย และบริษัทเงินทุน ธนชาติ จำกัด (มหาชน) ได้มีหนังสือบอกกล่าวแจ้งการโอนสิทธิไปยังจำเลยทั้งห้าทราบแล้ว บริษัทบริหารสินทรัพย์ เอ็น เอฟ เอส จำกัด จึงขอสวมสิทธิเข้าเป็นเจ้าหนี้ในคดีดังกล่าวตามพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๗

ผู้ร้องซึ่งเป็นจำเลยที่ ๕ ได้ยื่นคำร้องต่อศาลแพ่งกรุงเทพใต้ รวม ๒ ฉบับ คือฉบับ ลงวันที่ ๑๒ กรกฎาคม ๒๕๕๔ สรุปว่า ตามที่บริษัทเงินทุน ธนชาติ จำกัด (มหาชน) โจทก์ กล่าวในคำฟ้องว่าได้รับโอนสิทธิเรียกร้องที่มีอยู่เหนือจำเลยทั้งหมดในคดีนี้ โดยมีต้องแจ้งให้จำเลยทราบ

LIRT

ซึ่งอาศัยบทบัญญัติแห่งพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๒ และพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓๐ ทวิ ผู้ร้องโต้แย้งว่า บทบัญญัติสองมาตราดังกล่าวที่ระบุว่าไม่ต้องบอกกล่าวการโอนไปยังลูกหนี้ถือขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๓๐ ใช้บังคับไม่ได้ และคำร้องฉบับลงวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๕๔ ว่า ตามที่บริษัทบริหารสินทรัพย์ เอ็น เอฟ เอส จำกัด ได้อ้างว่าสามารถสวมสิทธิเป็นโจทก์แทนโจทก์เดิมได้ โดยอาศัยบทบัญญัติของพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๗ นั้น ผู้ร้องโต้แย้งว่า บทบัญญัตินี้ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๓๐ ตามลำดับ จึงขอให้ส่งคำโต้แย้งไปให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัย

บริษัทเงินทุน ธนชาติ จำกัด (มหาชน) คัดค้านว่า รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๓๐ เป็นการรับรองสิทธิและเสรีภาพของบุคคลสำหรับในภาวะปกติทั่วไปที่บุคคลทุกคนในสังคมจะต้องเสมอภาคเท่าเทียมกันภายใต้กฎหมายเดียวกัน ส่วนพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๑ และพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ เป็นกรณีเร่งด่วนที่รัฐบาลต้องแก้ไขภาวะวิกฤติทางเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นจากปัญหาระบบสถาบันการเงินโดยมีอาจหลีกเลี่ยงในอันที่จะรักษาความมั่นคงทางเศรษฐกิจของประเทศ เป็นการตรากฎหมายโดยอาศัยอำนาจตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๘ จึงเป็นการตรากฎหมายออกมาเพื่อใช้แก้ไขปัญหาเศรษฐกิจของประเทศในกรณีฉุกเฉินที่จำเป็น การโอนสิทธิเรียกร้องจึงไม่จำเป็นต้องมีการบอกกล่าวให้ลูกหนี้แห่งสิทธิทราบก่อนตามประมุขกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

ศาลแพ่งกรุงเทพใต้พิจารณาแล้ว เห็นว่ากรณีอยู่ในบังคับมาตรา ๒๖๔ แห่งรัฐธรรมนูญ จึงส่งคำโต้แย้งของคู่ความมาให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยต่อไป

ศาลรัฐธรรมนูญรับคำร้องไว้ดำเนินการตามข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๕๑ ข้อ ๑๐ และแจ้งให้ศาลแพ่งกรุงเทพใต้ทราบ

พิจารณาแล้ว ข้อเท็จจริงเพียงพอที่จะพิจารณาวินิจฉัยได้แล้ว ซึ่งประเด็นที่จะต้องพิจารณาวินิจฉัยในเบื้องต้นมีว่า ศาลรัฐธรรมนูญจะรับคำร้องซึ่งเป็นคำโต้แย้งของจำเลยที่ ๕ ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๓๒๗๒/๒๕๕๒ ของศาลแพ่งกรุงเทพใต้ไว้พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ หรือไม่

ตามคำร้องแยกพิจารณาได้เป็น ๒ ประเด็น กล่าวคือ ประเด็นแรก พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๒๗ พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓๐ ทวิ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๓๐

LIRT

หรือไม่นั้น เห็นว่า รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ในการที่ศาลจะใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมายบังคับแก่คดีใด ถ้าศาลเห็นเองหรือคู่ความโต้แย้งว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นต้องด้วยบทบัญญัติมาตรา ๖ และยังไม่มีความวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้น ให้ศาลรอการพิจารณาพิพากษาคดีไว้ชั่วคราว และส่งความเห็นเช่นนั้นตามทางการเพื่อศาลรัฐธรรมนูญจะได้พิจารณาวินิจฉัย” ซึ่งตามคำร้องที่จำเลยที่ ๕ โต้แย้งว่า พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๒๗ และพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓๐ ทวิ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๓๐ นั้น ศาลรัฐธรรมนูญได้เคยวินิจฉัยไว้แล้ว คือคำวินิจฉัยที่ ๒๔/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๔ มิถุนายน ๒๕๕๕ สรุปได้ว่ารัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับสิทธิและเสรีภาพตามมาตรา ๒๕ และมาตรา ๓๐ นั้น รัฐธรรมนูญให้ความคุ้มครองอย่างเท่าเทียมกันในสิทธิและเสรีภาพของบุคคลตามรัฐธรรมนูญนี้รับรอง แต่ไม่ได้หมายความว่า สิทธิและเสรีภาพทุกอย่างที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองแล้ว จะมีการจำกัดหรือเลือกปฏิบัติไม่ได้เลย เพราะมาตรา ๒๕ และมาตรา ๓๐ ได้มีการบัญญัติถึงการจำกัดสิทธิและเสรีภาพและการเลือกปฏิบัติไว้ โดยการจำกัดสิทธิและเสรีภาพจะต้องเป็นไปตามเงื่อนไขของมาตรา ๒๕ คือ จะต้องเป็นกรณีที่รัฐธรรมนูญบัญญัติให้ออกกฎหมายจำกัดสิทธิและเสรีภาพนั้นได้ โดยกฎหมายนั้นจะต้องออกเท่าที่จำเป็นและไม่กระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิและเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้ และต้องมีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไปโดยไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่ง หรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง ส่วนการเลือกปฏิบัติจะต้องเป็นการเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรมเท่านั้น จึงจะกระทำไม่ได้ตามมาตรา ๓๐ ส่วนบทบัญญัติแห่งพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๒๗ และพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓๐ ทวิ เป็นบทบัญญัติที่เกี่ยวกับการให้ ปรส. และคณะกรรมการ ปรส. ซึ่งเป็นองค์กรของรัฐเข้าไปดำเนินการแก้ไขฟื้นฟูฐานะของบริษัทที่ถูกระงับการดำเนินการเพื่อแก้ไขปัญหาในระบบสถาบันการเงิน และคุ้มครองผู้ฝากเงินและเจ้าหน้าที่ของสถาบันการเงินเพื่อเรียกความเชื่อมั่นในระบบสถาบันการเงินให้กลับคืนมา แม้จะเป็นบทบัญญัติที่เข้าไปจำกัดสิทธิและเสรีภาพบางประการของบริษัทที่ถูกระงับการดำเนินการ แต่สิทธิและเสรีภาพเหล่านี้เป็นเพียงสิทธิและเสรีภาพในการประกอบกิจการ พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน ๗ มาตรา ๒๗ และมาตรา ๓๐ ทวิ จึงไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๓๐ ดังนั้น ไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยในประเด็นดังกล่าวข้างต้นตามคำร้องซ้ำอีก

สำหรับประเด็นที่สองที่ว่า พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “การจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้จะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะเพื่อการคุ้มครองซึ่งจำเป็นตามที่ ๕ ในคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ๑๓๒๗๒/๒๕๕๒ ของศาลแพ่งกรุงเทพใต้ ยืนยันได้ว่า พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “การจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้จะกระทำมิได้ และเป็นบทบัญญัติที่ศาลจะใช้บังคับแก่คดี ประกอบกับยังไป คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัติดังกล่าว ศาลรัฐธรรมนูญ จึงรับไว้พิจารณา วินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ ได้

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “การจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้จะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะเพื่อการคุ้มครองซึ่งจำเป็นตามที่ ๕ ในคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ๑๓๒๗๒/๒๕๕๒ ของศาลแพ่งกรุงเทพใต้ ยืนยันได้ว่า พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “การจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้จะกระทำมิได้ และเป็นบทบัญญัติที่ศาลจะใช้บังคับแก่คดี ประกอบกับยังไป คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัติดังกล่าว ศาลรัฐธรรมนูญ จึงรับไว้พิจารณา วินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ ได้

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “บุคคลย่อมเสมอกันในกฎหมายและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน”

ส่วนพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๖ บัญญัติว่า “ในการให้สินทรัพย์จากสถาบันการเงินไปให้บริษัทบริหารสินทรัพย์ ถ้ามีการฟ้องบังคับสิทธิเรียกร้องเป็นคดีอยู่ในศาล ให้บริษัทบริหารสินทรัพย์เข้าสวมสิทธิเป็นคู่ความแทนในคดีดังกล่าวและอาจนำพยานหลักฐานใหม่มาแสดงคัดค้านเอกสารที่ได้ยื่นไว้แล้ว ถ้ามั่นพยานที่สืบมาแล้วและคัดค้านพยานหลักฐานที่ได้สืบไปแล้ว และในกรณีที่ศาลได้มีคำพิพากษาบังคับตามสิทธิเรียกร้องนั้นแล้ว ก็ให้เข้าสวมสิทธิเป็นเจ้าหนี้ตามพิพากษานั้น”

ดังนั้น จึงเป็นที่เห็นได้ว่า การตราพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มีวัตถุประสงค์เพื่อแก้ปัญหาสินทรัพย์ด้อยคุณภาพ ซึ่งตามพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “การจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้จะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะเพื่อการคุ้มครองซึ่งจำเป็นตามที่ ๕ ในคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ๑๓๒๗๒/๒๕๕๒ ของศาลแพ่งกรุงเทพใต้ ยืนยันได้ว่า พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “การจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้จะกระทำมิได้ และเป็นบทบัญญัติที่ศาลจะใช้บังคับแก่คดี ประกอบกับยังไป คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัติดังกล่าว ศาลรัฐธรรมนูญ จึงรับไว้พิจารณา วินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ ได้

LIRT

เพื่อให้สถาบันการเงินแก้ปัญหาดังกล่าวได้ จึงควรแยกสินทรัพย์ด้วยคุณภาพออกมาแล้วขายให้แก่
นิติบุคคลอื่นเพื่อบริหารสินทรัพย์นั้นต่อไป โดยวิธีการรับซื้อหรือรับโอนสินทรัพย์ด้วยคุณภาพของสถาบัน
การเงินรวมตลอดจนหลักประกันของสินทรัพย์นั้นเพื่อนำมาบริหารหรือจำหน่ายจ่ายโอนต่อไป ในขณะที่
เดียวกันสถาบันการเงินที่โอนสินทรัพย์ด้วยคุณภาพให้กับบริษัทดังกล่าวก็จะกลับมามีความสามารถปล่อย
สินเชื่อให้กับภาคเศรษฐกิจได้ บทบัญญัติในมาตรา ๗ แห่งพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์
พ.ศ. ๒๕๕๑ จึงเป็นบทบัญญัติที่อำนวยความสะดวก เพื่อจูงใจให้นิติบุคคลเข้ามาจดทะเบียนเป็น
บริษัทบริหารสินทรัพย์ ทำให้การแก้ไขปัญหาสินทรัพย์ด้วยคุณภาพของสถาบันการเงินบรรลุผลอันเป็น
ผลดีต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศ บทบัญญัตินี้เป็นการตราขึ้นเพื่อประโยชน์ของประเทศ
หรือผลประโยชน์ส่วนรวม ส่วนรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๓๐ เป็นบทบัญญัติอยู่ในหมวด ๓
ซึ่งว่าด้วยสิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทย โดยเฉพาะมาตรา ๒๕ บัญญัติเป็นหลักการไว้ว่า การจำกัด
สิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้จะกระทำมิได้ แต่บทบัญญัติของมาตราเดียวกัน
บัญญัติข้อยกเว้นให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะเพื่อการที่รัฐธรรมนูญนี้
กำหนดไว้ และเท่าที่จำเป็นเท่านั้นและจะกระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิและเสรีภาพนั้นมิได้
และกฎหมายที่ออกมาจำกัดสิทธิและเสรีภาพดังกล่าวต้องมีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไปและไม่มุ่งหมาย
ให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่ง หรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง ตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ
ดังกล่าว เป็นการให้อำนาจองค์กรฝ่ายนิติบัญญัติออกกฎหมายมาจำกัดสิทธิและเสรีภาพนั้นได้ตามที่
รัฐธรรมนูญให้อำนาจ ซึ่งเมื่อพิจารณา มาตรา ๗ แห่งพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑
เป็นการตราขึ้นเพื่อแก้ปัญหาดังกล่าวข้างต้น มีลักษณะของการใช้บังคับกับหนี้สินของลูกหนี้ของ
สถาบันการเงินที่ธนาคารแห่งประเทศไทยกำหนดให้เป็นสินทรัพย์ด้วยคุณภาพ จึงเป็นบทบัญญัติที่มีผลใช้
บังคับเป็นการทั่วไปกับลูกหนี้ของสถาบันการเงินที่ธนาคารแห่งประเทศไทยกำหนดให้หนี้สินเป็นสินทรัพย์
ด้วยคุณภาพ มิได้มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่ง หรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง
ทั้งมิได้ทำให้จำเลยเสียสิทธิในการต่อสู้คดีแต่อย่างใด และรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ ก็เป็นบทบัญญัติ
เกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทย ให้บุคคลเสมอภาคกันในกฎหมายและได้รับ
ความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน ส่วนบทบัญญัติมาตรา ๗ แห่งพระราชกำหนดบริษัทบริหาร
สินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ เป็นบทบัญญัติที่เอื้อประโยชน์หรืออำนวยความสะดวกให้กับบริษัทบริหาร
สินทรัพย์ ซึ่งมีได้เป็นผลเสียหายแก่จำเลยในคดี เพราะจำเลยในคดีมีข้อต่อสู้ในมูลหนี้เดิมเช่นไร
ก็สามารถยกขึ้นต่อสู้บริษัทบริหารสินทรัพย์ได้ กระบวนพิจารณาคดียังคงเป็นไปตามประมวลกฎหมาย

วิธีพิจารณาความแพ่ง จึงมิใช่เป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรม มาตรา ๗ แห่งพระราชกำหนดการบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๔๑ จึงมิได้ขัดหรือแย้งต่อมาตรา ๒๕ และมาตรา ๓๐ แห่งรัฐธรรมนูญ เทียบเคียงได้กับคำวินิจฉัยที่ ๔๘/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๑๒ กันยายน ๒๕๔๕ ของศาลรัฐธรรมนูญ ซึ่งวินิจฉัยว่า มาตรา ๓๘ สัตต แห่งพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ ฯ และมาตรา ๖๗ แห่งพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์ และธุรกิจเครดิตฟองซิเออร์ ฯ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง ซึ่งบทบัญญัติของกฎหมายทั้งสองดังกล่าวมีหลักการที่คล้ายคลึงกันกับบทบัญญัติของมาตรา ๗ แห่งพระราชกำหนดการบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๔๑

อาศัยเหตุผลดังกล่าว จึงวินิจฉัยว่า พระราชกำหนดการบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๗ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๓๐

นายศักดิ์ เตชาชาญ
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ